

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

- I. C. Cătuneanu:** O carte rarissimă.
Gh. Sion: Note.
N. Popa: Gala Galaaction în „Curierul Izraelit“.
T. Slobodan: Belgradul și Românii din Banatul iugoslav.
I. Arcașu: Jidanii ca falsificatori de dolari. Oameni cari știu să-și facă datoria.
I. V. Emilian: Inăjurul devastării Lojei „Marele Orient“ din București.
St. P.: Ticăloșie jidovească sau iredentism maghiar?
Ș. Peneș: De Anul Nou.
G. Păsculescu: Parasitismul politic.
Unde am ajuns?
S. Pinteș: Femeile și politica.
„Infrățirea Românească“: O faptă bună, demnă de laudă.
Asta-i școală românească?
Fapte românești.
Dr. N. Ionescu: Cazul maiorului Băgulescu.
G. A. Costea: Din neazurile învățătorilor.
Un proces patriotic-naționalist la Piatra Neamț
V. Lăzărescu: Un mic răspuns.
Shakespeare condamnat de Jidani.
Buletinul anti-iudeo-masonic.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

O carte rarissimă

Tactica Jidanilor francmasoni ori înregimentați în lojile curat și exclusiv iudevești ale ordinului „B'nei B'rith“, ori amestecați în lojile populate de bieții creștini, funcționând aceștia ca simple instrumente ale conducerii oculte iudaice, tactica francmasonilor, ori Jidani de sânge ori cu sufletul iudeizat, fiind aceea de a face să dispară orice mențiune despre conspirația masonă și orice urmă despre cartea care o denunță, socotim de datorita noastră să combatem perfida tactică, opunându-i aceea de a aduce la lumină adevăruri crude extrase din cărți, pe cari neamul lui Israel, amenințat cu demasarea, a avut grija a le sustrage din comerț.

Aceasta este soarta tuturor cărților, ce nu sunt scrise pe placul Jidanilor. Ele devin exemplare rarissime, acoperite de colbul vremii și tăcerea prudentă, urzită ca un complot de aceia ce au interesul de a nu fi desvăluite.

Din uitarea, perfid calculată de presa iudaică și iudaizantă, ajutată fiind și de ignoranța creștinilor, scoatem astăzi la lumină un studiu atât de prețios, încât în anul 1890, când a apărut, dela înălțimea Vaticanului, lumea a auzit cuvântul de mulțumire pontificală, adresat de S. S. Leon XIII, autorului acelei cărți lui: **PAUL ROSEN**¹⁾

¹⁾ Copiez depe copertă titlul întreg și calitatea autorului, de a fi fost francmason în cel mai înalt grad și deci perfect inițiat în toate secretele și metodele sectei scelerate:

«L'Ennemie Sociale.

Histoire documentée des faits et gestes de la Franc-Maçonnerie de 1717 à 1890 en France, en Belgique et en Italie.

La révolution sociale, c'est les
Gesta Satanæ per massones.
P. Rosen

pâr

Le Très Illustre Souverain Grand Inspecteur Général
du 33e et dernier degré de la Franc-Maçonnerie

PAUL ROSEN.

Ouvrage approuvé et recommandé par Bref Pontifical
de N. T. S. P. le Papa Leon XIII, en dat du 7 Juillet 1890.

Li mulțumea prin următoarea brevă, pentru că a avut grija creștinească, și energia morală să arate lumii civilizate cine sunt, ce voesc și ce săvârșesc Francmasonii, organizați în puternică societate ocultă.

Iată traducerea scrisorii din limba latină:

„Fiului nostru iubit Paul Rosen, la Paris

PAPA LEON XIII.

Fiule iubit, Sănătate și Binecuvântare Apostolică. Impreună cu scrisoarea ta respectuoasă, Ni s'a adus un exemplar al cărții tale de curând apărută și intitulată „L'ENNEMIE SOCIALE“, prin care ți-ai propus, precum am aflat din scrisoarea alăturată, să descoperi sfaturile și faptele acelor oameni nelegiuiți, cari adunați în societăți clandestine, aduc pieirea Bisericii și a statului („CONSILIA ET OPERA DETEGERE IMPIORUM HOMINEM, QUI IN COETUS CLANDESTINOS COACTI, ECCLESIAE RELIQUE PUBLICAE MOLIUNTUR EXITIUM“).

„Favoarea ce ne-o ceri, de a Ne dedica opera ta, ți-o acordăm bucurosi, căci ne este cunoscută silința ta de a apăra religia și, între alte dovezi, mai ales statornicia cu care combați pe dușmanii credinței și ai pietății, desvăluind înșelăciunile și relele lor.

Dorind deci ca toți oamenii, nu numai catolici, să aibă aceeași groază pentru fraudele și stricăciunile lor, cum îi urmărești tu cu deplină dreptate, rugăm pe Părințele Luminilor, să-ți hărăzească darurile bogate ale adevăratei înțelepciuni, iar Noi îți împărțim tie și alor tăi, cu toată dragostea, Binecuvântarea Apostolică, mărturie a iubirii noastre părintești.

„Dat la Roma, lângă Sfântul Petru, în ziua de 7 Iulie 1890, în anul al XIII al Pontificatului Nostru.

LEO P. P. XIII°.

*

Din textul acestei breve pontificale, orice om cult și de bună credință, înțelege valoarea istorică a cărții lui Paul Rosen, prin adevărul ce desvăluie confirmat de oca mai înaltă Putere Spirituală a lumii.

Din exemplarul rarissim reprodusec în traducere fidelă introducerea, pentru ca cititorii noștri să afle în linii largi concluziile autorului, pe cari și le-a însușit fără nici o restricțiune Vaticanul, și cari desigur că vor fi stat și la baza hotărârii lui Mussolini când în 1925 a isgonit Francmasoneria depe pământul Italiei.

Iată textul:

„Să ne fie permis, în fruntea acestei cărți, a-i preciza caracterul „Literatura antimasonică, în momentul de față, exprinde un număr considerabil de lucrări foarte remarcabile.

„Toate au un caracter comun: dezvoltă vederile personale ale autorului asupra Franc-Maçonneriei, sprijinind această opinie prin documente mai mult sau mai puțin importante.

„Noi avem pretenția de a fi arătat o nouă cale, de a fi desvăluit un nou plan de campanie aceluia cari apără ordinea socială creștină.

„Noi am urmat în litera sa consiliul atât de limpede formulat de Sanchitatea Sa Papa Leon XIII, când a scris în enciclica „HUMA-

NUM GENUS": Faceți să fie cunoscută Francmasoneria, așa cum este."

"Și pentru a ne supune acestei auguste invitațiuni, noi am forțat Masoneria să se arate, să se expună ea însăși în nuditatea ei rușinoasă și monstruoasă.

"În acest scop am adunat documentele cele mai oficiale, cele mai incontestabile, emanând dela cercurile conducătoare și personalitățile cari guvernează Franc-Masoneria, grupându-le astfel încât orice comentariu pare de prisos, iar opinia asupra sectei satanice, în loc să rămână numai a publicistului, devine IPSO FACTO a oricărui cititor de bună credință.

"Într-o primă lucrare, intitulată „SATANA ȘI COMPANIA", am studiat învățămintele periculoase ale Franc-Masoneriei și am urmărit educația progresivă a adeptilor săi. Astăzi, ne îndeletnicim să examinăm pe sectari la lucru, și asupra machinațiunilor lor întunecoase ne-am hotărât să facem lumină.

"Ne-am impus a nu face să figureze, în paginile ce urmează decât documente oficiale de o autenticitate indiscutabilă; concluziile puse, vor apărea de neînlăturat pentru toți aceia, pe cari nu-i orbește pasiunea contra religiei.

"Să rezumăm în puține cuvinte preliminar obiectul și planul acestui nou studiu.

"Pentru a distruge ordinea socială, stabilită de Dumnezeu, în lume, Satana a instituit o Asociație, a cărei adevărată firmă socială, menținută secretă este: „Satana și Compania", a cărei numire mărturisită este:

„Francmasoneria".

"Această Asociație, înființată pentru distrugerea Ordinei sociale în urmărire¹⁾ în lumea întreagă 156.000 ateliere de lucrare satanică, numite LOJI, în cari marele Șef Satana face să lucreze contra societății creștine: 25.875.000 oameni, cari se înfulează FRANC-MASONI și 2.850.000 femei, numite SURORI-MASONE!

"Finanțele acestei puternice Asociațiuni de peste 28 milioane agenți de satanizare, au în fiecare an o mișcare efectivă de 3 miliarde franci-aur.

"Directoratul suprem își are reședința la Berlin și posedă 4 mari centre de direcție: la Neapole pentru Europa, la Calcuta pentru Asia și Africa; la Washington pentru America de Nord; la Monte-

video pentru America de Sud.

"Lucrările sale se săvârșesc pentru „Gloria și sub Auspiciile D. G. A. D. U.": litere fatidice, cari pentru profani și masonii naivi înseamnă:

„Du Grand Architecte De l'Univers". (Al marelui Arhitect al Universului), dar pentru cei inițiați s'ar traduce mai bine prin cuvintele:

De la Grande Association Destructive Universelle" (a marelui Asociații de distrugere universală).

"Spre a putea aduce o judecată imparțială și motivată asupra acestei asociațiuni, vom arăta Francmasoneria la lucru în Franța, în Belgia și în Italia; o vom arăta în plina ei acțiune destructivă, în plinu-i învățământ corupător.

"Acțiunea sa destructivă este POLITICĂ și se exercită în Franța și în Belgia.

"Învățământul său corupător este ANTIRELIGIOS și este răspândit în Franța, în Belgia, în Italia, în lumea întreagă.

"Anarchistă în Franța și în Belgia, atee în Belgia și în Italia: iată ce este Francmasoneria universală în Europa sub direcția D. S.: dela Berlin.

"Am scris inițialele masonice D. S.: Pentru vulgum pecus (gloata proștilor) a Francmasoneriei, aceste litere înseamnă „Directorat Suprem".

"Pentru marii inițiați, aceste două litere, D și S, între care este încadrată deviza masonilor conducători: „DEUS MEUMQUE IUS", represintă, simbolizează această deviză, care înseamnă:

Impunerea (simbolizată prin cuvântul Ius) a principiilor masonice mai întâiu Familiei, apoi Națiunii spre a ajunge a le înrădăcina în toată omenirea.

Distrugere (simbolizată prin cuvântul Deus) a Religiei, a Autorității, a Moralei. Distrugerea Religiei în Familie; Distrugerea Autorității în sânul Națiunii; Distrugerea Moralei în omenire.

Materializare (simbolizată prin cuvântul meum) prin Corupție (adevăratul sens intim al cuvântului „Materializare"), a Conștiinței, a Învățământului, a Statului.

"Aceste cuvinte (Impunere, Distrucție, Materializare) înseamnă pentru marii inițiați satanici, că trebuie:

„SĂ IMPUNĂ DISTRUGEREA ORICĂREI RELIGII ÎN FAMILIE PRIN CORUPEREA CONȘTIINTEI;

„SĂ IMPUNĂ DISTRUGEREA

ORICĂREI AUTORITĂȚI în Națiune prin corupția învățământului; „SĂ IMPUNĂ DISTRUGEREA ORI CĂREI MORALE în omenire prin corupția Statului.

"Pentru gânditori, pentru oameni serioși și cumpăniți, aceste două litere D. S.:, cari de două secole joacă un rol atât de mare în istoria universală, înseamnă deci:

„DESORGANIZARE SATANICĂ" a Familiei, a Națiunii și a Omenirii, reprezentate prin cele trei puncte . . . cari le urmează.

Și vom dovedi într'un mod convingător, luminos, indiscutabil, cu documente oficiale, cele mai intime și cele mai secrete, că acești gânditori și oameni serioși (vai! așa de puțini!) au dreptate plină și întreagă, când consideră Francmasoneria, reprezentată prin Directoratul Suprem, drept centrul unei Acțiuni Satanice, care caută a înfăptui Distrugerea, Dezagregarea ordinii Sociale prin Corupția cea mai profundă.

"Toate revelațiunile fulgerătoare, cari umple paginile ce urmează, le-am luat exclusiv din documente secrete, din acte oficiale, din arhivele cele mai intime ale Francmasoneriei Universale.

"Desfidem deci orice contrazicere venită din Franța, din Belgia, din Italia sau ORI-DE ALT UNDEVA.

"Și noi nutrim speranța că Francmasoneria, așa cum este prezentată în această carte, în flagrant delict de distrugere a Ordinei Sociale, că această Francmasonerie va provoca în curând în toate țările o reacțiune puternică, în stare a o face să dispară pentru totdeauna.

"Ar fi fost o prea mare încredere din partea noastră să urmărim asemenea țintă, având în vedere cantitatea imensă de documente secrete, intime, intruvabile, ce trebuiau adunate și analizate, dacă nu ne-am fi sprijinit pe devotamentul absolut al D-lui Jean della Faille de Leverghem, arătat marelui cauze a triumfului principiilor sociale și morale ale Creștinismului.

"Posedând o bogată colecție de documente secrete, tot atât de rare ca prețioase, asupra Francmasoneriei, acest excelent catolic devotat ne-a pus-o în întregime la dispoziția noastră.

"Și cum ținem ca dreptate să se facă aceluia căruia dreptate i se cuvine, am fi fericiți dacă, în schimbul marelui său serviciu, Dl. della Faille de Leverghem ar binevoi să agreeze expresia sincerei noastre gratitudini. Paul Rosen".

¹⁾ În anul 1890.

Această introducere a lui *Paul Rosen* o supunem reflexiunii, nu politicianilor slăbănogi, dornici de aur și măririi, câștigate prin ajutorul Francmasoneriei, la al cărei car s'au înhămat spre a distruge așezământul României întregite; ci

tineretului dezinteresat și viguros, care trebuie să poarte grija viitorului, ce-i aparține și să-l pregătească depe acum spre a scoate nația amenințată, din făgașul mentalității iudeo-masonice.

I. C. CĂTUNEANU.

Din viața lui *Gh. Sion*, actual cetățean de onoare al Clujului.

NOTE

În timpul șederii mele la Paris, m'au impresionat două mari chestiuni: pe deoparte atmosfera cosmopolită ce era alimentată de tineretul francez. Rana franceză produsă de războiul din 1870 nu se tămăduise bine, când tinerii studenți agitau chestia cosmopolită și am asistat la o întrunire mare, când un tânăr în cuvântarea lui a zis: să întindem o mână binevoitoare fraților noștri dela Berlin peste ruinele Strassburgului. De aici vociferări agitații etc. A doua chestie, care ne frământa pe noi, Români (studenți) era chestia evreiască, în fruntea căreia era Marghiloman, Caligari, mai pe urmă Gheorghe Panu etc. Este evident că au urmat discuții aprinse, cari au avut loc la Societatea Românească.

Intorcându-mă în țară la 1878; iar la 1879 Aprilie 21 fui numit Președinte la Tribunalul de Neamț. Acolo luai contact cu viața reală și începui a cunoaște mai bine elementul și tendința Evreiască.

Imi aduc aminte, că în acea localitate exista o femeie văduvă din cele mai bune familii Moldovenești, anume Krupeschi (Poloboc), împovărată de o casă de copii. Mi-aduc aminte, cum un jidan numit Cerbu (Hirsch), specula casa Krupeschi dând bani de traiu spre a-și țără zilele de azi pe mâine, luând polițe și făcând acte ca la împlinirea majoratului copiilor, el să puie mâna pe toți banii ce se aflau depuși pentru dânsii la Casa de Consumațiuni. Iar eu luând un procuror și făcând o perchiziție, am găsit o serie de acte false atestate dela Școli șterse cu clor, etc. Ovreiul a fost imediat arestat, apoi condamnat la câți-va ani de închisoare, iar Curtea de Apel din Iași a întărit hotărârea Tribunalului. La 1879, fiind transferat ca Președinte la Tribunalul Corecțional din Iași, am rămas surprins și rău impresionat, când mi se prezenta la Tribunal procese prin care comisarii polițienești erau înșulțați oridecâteori veneau în con-

tact cu ovrei, iar sergenții de stradă bătuti, insultați etc.

Pornit dela „dura lex sed lex“ eram fără cruțare în condamnarea Jidanilor.

Condamnările fiind aspre, atât societatea, cât și ceilalți judecători erau mirați, și deși Curtea de Apel le dădea circumstanțe atenuante, totuși mare parte mergeau la închisoare.

Mi-s'a întâmplat să văd multe cazuri de excocherie a Evreilor.

Era un ovrei Zisu Feltz, dacă un țaran îi dădea să îi schimbe 100 Lei, îi lua paralele nu i le mai restituia. Cum societatea aristocratică exista încă, Zisu Feltz făcea proces cucoanelor celor mai bătrâne sub pretext că îi datoresc diferite sume de bani, le cita, le cerea jurământ, iar cunoanele bătrâne, pline de scârbă și de mândrie, preferau să plătească fără să se mai ducă la judecată. Acest Ovrei a avut 50 de procese corecționale. Iși lua perna de puf și mergea la închisoare fără supărare. Am trecut apoi ca Prim-Procuror la Tribunal și într-o Sâmbătă vine Feltz cu niște dosare relativ la minori, unde trebuia pe atunci să le pun concluzii. Pentru faptul că i-am spus să aștepte până Luni, să studieze dosarele, el nu a ezitat un moment, fiind numai eu cu dânsul în față, să-mi spue grosolanii și chiar insulte.

Acestui jidan, fiind foarte bine cu avocații, nu-i prea păsă de judecări, și eu fiind foarte ocupat, am chemat un jandarm să-l oprească să nu plece, ca în urmă să-i dresesz cuvenitele procese-verbale.

Jidanul eșind în sală, s'a scobornit pe scări, iar jandarmul după dânsul, în timpul asta insultă și pe jandarm, care îi trage o bătaie.

Peste un ceas chemând pe jidan ca să fac procesele-verbale, dela usă mi se adresează cu „Dle Prim-procuror“ și-mi spune:

„Coane Jorgule, văd și eu că am a face cu un om“ și cât a trăit Zisu Feltz, chiar după ce am ieșit din magistratură, de câteori mă întâlnea, mă saluta până la pământ,

Și cazuri de folul acesta și altele se întâmplau adeseaori.

Trecând ca Președinte la Secția Comercială, am rămas uimit de mulțimea falimentelor și Ministrul de Comerț din Prusia făcuse o circulară comercianților germani, să nu mai acorde credite pentru România, căci e o țară unde nu se plătesc datoriile.

Evident că pentru noi era o palmă dureroasă. Am răspuns acelei circulări germane prin arătarea „Adevărul asupra falimentelor“ și dovediam că din 200 de falimente din 1870 până la 1882 pasivul era la 50.000.000 Lei, iar creditorii luau mai nimic. Când această broșură s'a cunoscut la Ministerul Justiției, mi s'au cerut telegrafic a trimite un număr mai mare de broșuri, deși trimiseseam după cererea Ministrului vre-o 70 de broșuri. Prin Consulatul din Iași, în 1882, fiind eu Președinte, am trimis banii dela un faliment creditorilor din Germania. Mare a fost mirarea și Vice-Consulatului din Iași, prin No. 827 din Octombrie 1882 îmi spune printr-o adresă: După experiența ce am făcut, de când girez acest oficiu între diferite reclamațiuni ce am avut de rezolvit, cazul de față e cel dintâiu în care un creditor german a putut fi pe deplin satisfăcut. Rezolvirea acestei chestiuni cu atâta celeritate datorez în realitate numai energiei și concursului D-Voastră circumspect, exprimându-vă prin această sentimentele mele de grațitudine, sunt convins, că după măsurile ce ați binevoit a lua, veți putea reuși a stărpi întreprinderile pernicioase a bancrutelor frauduloase etc. Semnat Vice-Consul. Imperial al Germaniei, Von Baly.

Ce au fost eri și ce este astăzi !!

După trecere de vremi și ani îndelungați, după frământarea chestiei evreiești, reflectând asupra zilei de eri și asupra oamenilor cu care am trăit și i-am văzut, văd acuma după o jumătate de secol și pot face ușor comparația între vremurile de eri și cele de astăzi.

Și mă întreb: care a fost cel mai mare antisemit în țară la noi, pe care îl îngriiora chestia evreiască și scăparea țării de această boală. Nimenea nu-mi va putea răspunde altfel: Acel om mare este I. C. Brătianu.

As fi putut eu oare să mă ating de chestia evreiască aplicând legea cu strictete, dacă nu asi fi fost înșăduit de Guvernul I. C. Brătianu ?

Dacă cercetăm la legile ce s'au făurit, atunci constatăm următo-

Gala Galaction în „Curierul Izraelit“.

Comunicăm și noi în întregime cele ce s'au publicat de *Curierul Izraelit* în No său de 8 Dec. a. c. despre „*Conferința Părintelui Gala Galaction la Loja Lumina*“. E bine ca să știe cetitorii noștri de câtă dragoste și afecțiune este înconjurat acest Gala Galaction, profesor la facultatea de teologie creștină în Chișinău, între jidanii săi, tovarăși de francmasonerie și făuritori, împreună, ai ra ului bolșevic și ai anarhiei morale

Cetiți și vă luminați :

POEZIA PSALMILOR

Conferința Părintelui Galaction la Loja „Lumina“.

„Distinsul scriitor român, părintele Gala Galaction a ținut depe tribuna lojii „Lumina“, în 23 Noiembrie anul trecut a conferință despre „Poezia Psalmilor“. Talentul conferențiarului, dar și dragostea profundă pentru cântarea profetilor, care se desprindea din fiecare frază și din fiecare cuvânt al părintelui Galaction, a produs o vie și profundă mulțumire în rândurile numeroșilor săi ascultători.

„Părintele Galaction a evocat vremea de altă dată cu împrejurările ei deosebite. A amintit înălțările ei și mai ales eternul pe care l-a crezut. A lămurit psalmii, insistând asupra izvorului divin al inspirației și asupra inspirațiunii însăși. A citit într-o fermecătoare traducere românească cântările care au răsunat atât de viu odinioară în limba sfântă și a caracterizat cu profundă cunoaștere fiecare vers și fiecare cuvânt.

„Conferința părintelui Galaction rămâne neuitată pentru toți acei care au avut favoarea de-a o asculta. Amintirea ei a fost și mai profund ancorată în inimi și conștiințe, prin cuvântarea caldă pe care a rostit-o, apoi dl. rabin Penzion Roller din Buhuși. D-sa a adus mulțumiri părintelui Galaction pentru munca ce o depune traducând comorile literare și morale ale iudaismului. A făcut astfel un mare serviciu nu numai evreilor, a căror operă strămoșească — adăvărate perle de înțelepciune și frumusețe este pusă în lumina ei adăvărată, dar și poporului român, care va avea astfel prilejul de a se adăpa și la înălțele noastre învățături morale și la incomparabilele frumuseți ale profetilor noștri.

„D-l Rabin Roller strânse călduros mâna părintelui Galaction și în aclamațiuni generale, îl felicită pentru opera realizată. Este un moment profund emoționant. O atmosferă caldă pătrunsă de gestul unei înălțătoare înfrățiri religioase. Părintele Galaction îmbrățișează pe d. rabin Roller. Din nou aclamațiuni. Intreaga asistență, în picioare, întâmpină cu aplauze și ovățiuni îmbrățișarea celor doi păstori sufletești.

„D-l rabin Dr. H. Alperin a rostit o scurtă cuvântare aducând elogiul părintelui Galaction, iar d-l M. Zelter - Sărăteanu, președintele lojei, a subliniat importanța traducerii psalmilor și ai bibliei în frumoasa limbă românească, mănuită cu talentul și însuflețirea distinsului scriitor Gala Galaction“.

Iată-l pe „distinsul“ îndrumător al creștinismului, Gala Galaction, în mijlocul rabinărilor și al cărturarilor farisei, „îmbrățișându-se“ reciproc.

Dar aceste îmbrățișeri nu înseamnă triumf al învățăturilor și al dragostii lui Hristos, cum ai crede, Iubitul meu cetitor, nu.

Nu creștinismul și morala creștină face aici un pas înainte, eucerind sufletele Evreilor și a rabinărilor lor. Nu: „Comorile literare și morale ale Iudaismului“, de acestea-i încântat curiosul Părinte și pe acestea le preaslăvește. El în fața „numeroșilor ascultători“ adunați în Loja Francmasonică „Lumina“.

Din *Curierul Izraelit* nu știm dacă „numeroșii ascultători“, erau toți din Neamul Ales și că astfel, Ei, rabinării, au reușit să-și întăriască rândurile cu un atât de „talentat și distins“ apostol propovăduitor al literaturii și moralei Iudaismului. Sau erau creștini, cărora în prezența celor *TREI RABINI* le dă lecții de superioritate aceleiași morale jidovești, în umanitaristul templu al Lojii Lumina.

În tot cazul lauda adusă lui Gala Galaction de cei mai mari dușmani ai creștinismului, îl așează pe profesorul dela facultatea teologică din Chișinău în adevărata lumină și-l expune disprețului tuturor bunilor Români.

În acelaș număr al „*Curierul Izraelit*“, puteți vedea fotografia lui Gala Galaction, alături de unul din cei 3 rabini.

NIC. POPA
prof. — Cluj.

Cetiți

Infrățirea

Românească

rele: Legea, prin care străinii nu au voie să cumpără moșii la țară.

Legea, prin care străinii nu erau îngăduiți să steie la țară.

Legea, prin care străinii nu puteau vinde produsele monopolului Statului, căci Evreii profitând de pasiunea fumătorilor, luau pentru tutun, făină, ouă, găini, etc.

Legea Grădișteanu, prin care lefurile funcționarilor pe viitor și pe trecut (efectele toate) nu puteau să fie sechestrate decât a 3-a parte. Până atunci funcționarii erau speculați și deabia puteau să-și ducă zilele, căci toate lefurile erau scotăte Jidanilor.

Legea Creditului Funciar Rural, prin care s'a scăpat moșiile, căci toate erau ipotecate evreilor și drept bani le-au dat bonuri.

Propunerea celor 30 deputați din Cameră, pentru a da pe Jidani afară din țară. Oare Ministrul de Război Budișteanu nu a dat ordin să nu fie nici un gradat jidan.

Aducerea lui Vasile Conta la Ministerul Instrucției Publice, care a ținut faimosul discurs contra Evreilor.

Iniințarea fabricii de hârtie Letea al cărui Director a fost Radu Porumbaru, un aprig antisemit. S'ar fi putut oare toate acestea să se facă fără învoirea D-lu Brătianu? Să nu uităm, că I. C. Brătianu a stat 12 ani la putere și fără voia lui nu se făcea nimic.

Afară de aceste să amintim, că la 1886 s'a ținut un Congres antisemit în sala Ateneului Român în luna August. la care congres avui onoarea să fiu vice-presedinte, asistând reprezentanți din Franța și Ungaria. Tin să spun, că sufletul congresului a fost Eduard Gherghel, deputat de Dorohoi și prieten intim al lui Brătianu. Gherghel ne furniza și bilete de drum de fier și toate înlesnirile posibile.

GHEORGHE SION
Cluj.

Belgradul și Românii din Banatul jugoslav

Cu Sârbii am avut relații amicale din vremuri îndepărtate. Istoricii spun, că am fi și ceva rude de sânge. În timpul războiului mondial am fost tovarășii lor de arme, luptând pentru același ideal: eliberarea fraților de sub tiranica oblăduire a Budapestei și a Vienei, iar după realizarea idealului național, ne-am încuscrit. Prin „Mica Antantă“, creiată din nevoia apărării actualelor granițe, față de balaurul revizionist, am strâns și mai tare legăturile de amicitie.

Cu toate acestea șovinismul sârbesc își întinde tot mai mult și mai îndârjit limbile de foc să mistue întregul element românesc din cuprinsul Velikei Sârbii. Încă înainte de războiu au izgonit din bisericile românești ale Timocului graiul românesc, iar după războiu, când au obținut în dar o parte din Banat, au depus toate străduințele ca să-l aducă într-o stare aidoma celei din Timoc.

În acest scop au expropriat tot pământul bisericii, pentruca aceasta să nu poată ajuta bănește operele culturale, după ce mai înainte au statificat prin Constituție întregul învățământ.

Au reușit să scoată în bună parte limba românească din școli prin înlocuirea dascălilor români cu dascăli sârbi și vor scoate-o cu desăvârșire, atâta vreme cât guvernele României vor lucra cum au lucrat până acuma și cum lucră astăzi guvernul D.-lui Maniu. Guvernul D.-lui Averescu, ce-i drept, a dat dovadă că își cunoștea datoria, încheind în 1927 o convenție pe bază de reciprocitate cu Jugoslavia. Că astăzi nu se respectă nu e vina lui. E drept, că și Dl. Maniu a trimis o comisie — știți comisia cu deputatul șvab și unul din membrii, care cunoștea problema, pentru soluționarea căreia a fost trimis, ca badea Ion, președintele organizației național-tărăniste din Valea-seacă, statutele partidului din care face parte, — comisie despre care știm numai atâta: a) că a închinat ode „cebacitelor“ iugoslave, b) că la întoarcere s'a abătut și pela Vârniacika Bania, localitate renumită pentru apele sale de stomac.

Incurajați de nepăsarea noastră, Sârbii au dat o nouă lovitură elementului românesc. Au oprit tinerimea română din Jugoslavia să studieze în România, aplicând părinților, în caz de nesupunere, o

amendă de 200 Dinari și 15 zile închisoare. Ceeace s'a întâmplat.

Și cum o parte din presa românească a protestat energic, guvernul D.-lui Jivkovići a lansat o desmintire: nu s'a dat nici un ordin prin care să se împiedice frecventarea școlălor din România. S'a dat numai un ordin prin care cei ce doresc să studieze în străinătate să anunțe ministerul de instrucție, care le va elibera o „dozvolă“, o autorizație.

Să recunoaștem că sunt șmecheri amicii și cuscrii Sârbi... „Să se anunțe ministerul... care le va elibera o dozvolă...“ Adecă eliberarea depinde de voința ministerului, recte a „nacelnicului“ secției „Străinătate“.

Că așa e, o dovedesc faptele. Potrivit dispozițiilor ministeriale, tinerimea și-a înaintat cererile însoțite de actele necesare. Rezultatul: o mână de studenți au obținut ceea ce au cerut, restul, marea masă, a fost invitată să rămână acasă:

— „Sunt și-aici școale!“

Știm și noi că aveți școale, scumpi amici și dragi vecini. Dar mai știm:

1.) că sub negrul regim austro-

ungar, când am ars pe același cărbune cu voi, am avut acolo șate cu câte 8 învățători români;

2.) că odată anexat acest teritoriu Serbiei le-ați arătat atâta dragoste învățătorilor, încât au fost nevoiți să plece în lume;

3.) că au mai rămas vre-o 30 (nici câte unul de comună), cărora le-ați arătat și mai multă dragoste, trecându-i la penzie (ca să nu să obosească prea mult), suspendându-i pentru același nobil motiv;

4.) că ați primit vre-o 3—4 tineri ce și-au isprăvit școala normală în România, pentru ca după un an de funcționare să-i amovați (ca să nu se vestejească plăpânzii dascăli în aerul infect al clasei);

5.) că ați oprit pe preoți să catechizeze;

6.) că pruncii nu știu scrie românește; „sărut mâna“ a fost înlocuită cu „liubim ruke“ și glasul lor de înger nu mai rostește în clasă strămoșescul „Tatăl nostru“;

7.) că năcăjitul popor român, pe lângă datoria de a sluji craiului, cum cer legile voastre, mai are și dreptul lăsat de D-zeu și garantat de tratatele de pace,

*să vorbească românește,
să scrie în limba lor,
să se roage în limba lor.*

TRAIAN SLOBODAN.

Jidanii, ca falsificatori de dolari Oameni, cari știu să-și facă datoria

Maramurășul, cândva leagăn al voivozilor, azi este cuib de tâlhari, falsificatori și lipitori, cari nu numai sug sângele bițiilor Români, dar ne fac și țara de ocară în fața lumii.

Mă veți întreba, cine sunt falsificatori și hoți. Ca în totdeauna: Jidanii. Ei fac în Maramurăș, pe lângă robirea economică a Românilor, spionaj, contrabanda și falsificări de bancnote. În ce privește falsificarea de bani, însă începe a li se infundă.

De curând au fost încadrați (bune dispoziții ale guvernului) la poliția de frontieră Teceu mic, Dl. Căpitan Romeo Rotaru, ca șef al poliției și ca detectiv special, harnicul tânăr Juhas Ilie, cari abia sosiți s'au și pus pe muncă.

Dâra firului de paijen le conduce pașii polițiștilor noștri la Teceu mare (Cehia), unde făcând cunoștință cu S. Michal și Krupicka Ladislav, polițiști cehoslovaci, din vorbă'n vorbă promițându-și concursul reciproc în ce privește

categoria indivizilor suspecți, ce dau mult de lucru ambelor organe ale țării vecine, prin discuție, au ajuns la tema falsificatorilor de bancnote americane, care era obiectul cercetărilor celor două poliții. Polițiștii Cehoslovaci erau în urmărirea unui individ evreu, care era aproape prins când plasa o bancnotă falsă de 20 dolari americani la o bancă din Chust (Cehoslovacia); a dispărut fără urmă.

Polițiștii români tot atunci erau în urmărirea unui alt Evreu din România, care plasase o bancnotă de 20 dolari falși la banca „Marmoroscher Allgemeine Kredit bank“ (tot jidovească), care bancnotă o prezentase mai întâiu la „Técsői Hitelbank“ și fusese refuzată schimbarea, aici însă plătindu-i-se bancnota de 20 dol. cu 668 Kc. Observându-se mai târziu de suspectă, s'a trimis spre examinare, unde s'a declarat de falsă.

Obținându-se semnalmentele plasatorului, Rotariu și Juhas au și pus mâna pe Jidanul Herștig Moi-

se, plasatorul de dolari. Cum a fost descoperit acesta, acum nu o pot descrie, interesul cercetărilor mă oprește. În urma descoperirii au ajuns și la stabilirea ipotetică a celorlalți complici prin suspectarea rudenilor și oamenilor de afaceri, cari erau în legătură strânsă și frecventau casa lui Herștig Moise. Pe acest fir ajungând la descoperirea întregii bande de complici, cari plasau dolarii falși, dintre aceștia mai remarcăm pe *Basch Bercu*, care e recidivist, dându-l a mai suferit o condamnare de 2 ani închisoare la Koșice (Kasau) pentru falsificare de dolari și Koroane Cehe; *Kandel Leib* încă a colaborat cu ei.

Intrucât firma lui *Basch Bercu* era tare compromisă s'a folosit, de firma nouă alui *Davidovici Strul*, care pentru derutarea cercetării a inventat o întreagă poveste cu pliacuri de valoare sosite din Belgia. Justiția va stabili dacă povestea este adevărată sau nu. (Noi o cunoaștem bine povestea de poveste, îndrumând totodată poliția și justiția să nu o apuce de coadă). Cercetările au fost conduse de Dl. Căpitan *Romeo Rotaru* șeful poliției din Teceu mic, care s'a mai distins tot în anul acesta la frontiera bulgărească în descoperirea comitațiilor, de care chestiune s'a mai ocupat presa și concursul tânărului isteț detectiv *Ilie Juhas*, care încă e distins cu prinderi de contra-bande.

La perchizițiile domiciliare a faimoșilor falsificatori au asistat și delegații poliției Cehoslovace: *D-nii Mihai și Krupicka*, cari cu ocazia perchizițiilor au descoperit după o fotografie, că tânărul *Evreu* este identic cu plasatorul care a șters-o din banca din *Hust*, când a văzut, că bancnota prezentată de el este bănuită și care este complice cu *Herștig Moise*. Se mai știe, că detectivul *Juhas* a fost trimis la *Hust* în interesul cercetărilor.

Ambele bancnote se află în mâna poliției din *Cehia (Hust)*.

Urmează noi cercetări, dar cari merg ca melcul, cu toate că zelul poliției nu lipsește, dar lipsesc fondurile speciale întrucât *Vidrighin* papă fondurile și unde trebuiesc nu ajunge. Rămânem astfel de ocară în fața altor state, cari dispun de fonduri speciale, servindu-se de munca polițiștilor noștri, vor descoperi și tiparnița de falsificare reușind astfel să ia premiile ce se distribuiesc de americani pentru acest scop.

Pentru acest motiv, aceasta afa-

C e s p u n e s t r e i n ă t a t e a

In seara de 10 Decembrie 1929, o mână de oameni, să spunem doisprezece, mânați de un patriotism curat și de dorința de a dezvălui Tării întregi acțiunea de subminare a Statului, pe care o întreprinde Jidovimea în societățile oculte, servindu-se de Români inconștienți, au pătruns în plină ședință a Lojii masonice „Marele Orient“ din București și sub protecțiunea a două revolve „de alarmă“ au ridicat o bună parte din arhivă și destul de numeroase obiecte de „ritual“, obiecte cari pot constitui dovada cea mai evidentă a gradului de imbecilizare la cari au ajuns toți acei ce și-au iudaizat spiritul intrând în Masonerie.

Intr'adevăr, oameni cari pretind că sunt „intelctuali“ au fost văzuți, purtând șorturi la brâu, zgarde de gât, lente de cioclii pe umeri, făcând mânuiri neînțelese cu floarele și săbii de muschetari, în fața unui șfesnic și-a unei căpătâni de mort, într'un decor de sinagogă, pe a cărei pereți strălucea steaua jidovească

Drul Gheorghian, pisând boabe de grâu cu un ciocan, iar Leontin Iliescu stând în aceeaș strană cu Sommer dela Banca Marmorosch Blank.

Publicul, în marea lui majoritate, a luat astfel cunoștință că în inima Capitalei, ființează societăți secrete, tolerate de siguranță, societăți în care membri marcanți ai tuturor partidelor politice, împoponați ca niște paiate sunt figuranții celei mai jidovești masca-rade.

„Presa Anumită“, în cap cu „Adevărul“, organ oficial al masoneriei (observați cele trei puncte din colțul din stânga al ziarului), greu lovită de această întâmplare, prima de felul acesta până acum, a

cere ne pasionează și pe noi și sperăm, că o vom duce la bun sfârșit . . . luând înaintea poliției cehoslovace, care are fonduri pentru acest scop, dar ar vrea să se folosească de toponul altuia în pădurea vecinului.

Să vedeți unde duce obrăznicia jidovească. Un Jidan (Rabin) intră în ziua de 12 l. c. la poliția de frontieră dând bună ziua șefului de poliție, dar pe fața lui cu surâsul satanic, întreabă de șef: „Domnule șef, de ce nu li dați pace la Jidani, pentru ce îi năcăjiți“. Răspunde șeful: nu noi, ci legea. Le-

început imediat o campanie de „luminare a maselor“ asupra acestei organizațiuni oculte, spunând că nu urmărește scopuri politice, ci numai binele omenirii în general, o societate filantropică altfel zis.

Ocolind cu grijă orice nume jidovesc, ziarele anumite de câteva zile în șir publică liste de Români, cari au făcut (aproape toți morții noștri au fost înscrși din oficiu în masonerie), sau fac încă parte din loji, căutând să demonstreze că dat fiind prezența acestor Români, nu se putea lucra împotriva intereselor Tării.

Dl. Romulus Seișanu însă printr'un foarte frumos articol „Ce este Marele Orient“ publicat în „Universul“ din 13 Decembrie 1929, arată cum nu se poate mai bine, care este rostul acestor Români în loji, paravan la spatele căruia conspiră toate forțele doritoare de revoluțiuni.

Campionii democrației cu „trei puncte“, insultând pe Dl. Seișeanu în chipul cel mai trivial, au dat ordin slujilor lor, cari se încing noaptea cu șorturi și sar într'un picior, să publice diferite comunicate, iar ei și-au pus filozofica întrebare „ce-o să zică streinătatea?“

Nu pentru a polemiza cu Domnul Popescu — inginer — mason grad 30 și nici pentru a răspunde ziaristilor din Sărindar, cari au scăpat de gloanțele plutonului de execuție că să ajungă astăzi guvernorii politicianilor, ci numai pentru a arăta cititorilor „Infrățirii românești“, cât de seacă este această întrebare ce o pun umanitariștii noștri, oridecâte-ori este zgâriat vreun jupân, dau aci mai jos pasagi din articole, apărute în presa streină, chiar în ziua devastării Lojii din Strada Lăpscani.

Din toate aceste pasagi se va vedea legea, legea-i cum o face omul, răspunde Jidanul (arătându-i șefului ca și cum ar număra cineva bani). Șeful dându-i un răspuns demn, Jidanul pleacă, zicând următoarele cuvinte: „Eu mă duc Domnule șef, dar să știți, că domnul Juhas nu să steie mult aici, dacă se poartă așa cu Jidanii.

Iată Jidanul cum are îndrăzneală să amenințe. Vezi cine îți suge sângele frate creștine, cel pe care l-ai primit și l-ai ocrotit la sânul tău? Fie-ți învățătură!

preot I. ARCAȘU
Maramureș.

dea că „Marele Orient“ la care sunt afiliate lojile din România, duc pretutindeni aceeaș campanie anti-națională și anticreștină, că în toate lojile „Marelui Orient“ se practică spionajul și toate sunt în legătură cu Sovietele.

Iată ce spune Dl. Gastan Sanvoissin în „Figaro“ anul 104, No. 345 11 Dec. 1929:

„Există o vastă conjurație internațională împotriva Franței, împotriva siguranței sale, împotriva viitorului său, împotriva tuturor condițiilor indispensabile vieții „orcării Stat liber“.

Mai departe arată că această conjurație este condusă de francmasonerie, care a decis subvenționarea ziarului „Humanité“, organ al partidului comunist și a dat instrucțiuni „fraților“—deputați să nu voteze creditele militare.

Vorbind de legăturile francmasoneriei cu „Liga Drepturilor Omului“, autorul articolului, citat, spune că în ședința dela 6 Decembrie 1929 a „Marelui Orient al Franței“, Jidanul Victor Basch, care este și președinte al „Ligii Drepturilor Omului“, a dat următoarele directive politice:

„... trebuie să reacționăm cu energie astfel ca să dăm un suflu „nou European, distrugând religia „imbecilă și simțul prestigiului național“.

CU VICTOR BASCH LUCREAZĂ DOMNII DIN STRADA LIPSCANI.

Urmează un pasagiu deosebit de interesant, reprodus de altfel și de „Corriere della Serra“ anul 54 No. 295 Miercuri 11 Decembrie 1929, în articolul „La campagna Antitaliana della internazionale massonica“:

„Dar de unde provine, la demagogii noștri lojarnieni, această ură „implacabilă în ceace privește Italia, ură care contribuie într-o mare măsură la înăsprirea relațiilor „dintre cele două țări latine? Cauzele sunt multiple. Totuși este una, care atinge în mod deosebit sentimentele nespuse de scumpe tuturor „celor cari s'au afiliat lojilor masonice. După cum se știe, Ducele „a ordonat dizolvarea lojilor pe tot teritoriul Italian“.

„Ca din întâmplare, toți șefii „fuoriscltilor“, sau altfel zis ai „proscrișilor italieni, refugiați în Franța, sunt francmasoni. Ei formează ceace se numește „Concentrațiunea Antifascistă“, care se grupează în jurul ziarului „La Libertă“. In fruntea lor sunt trei foști deputați socialiști: Turati,

Ticăloșie jidovească sau iredentism maghiar?

„Ține la stânga! (Balra tarts!)“

Așa este intitulat articolul de fond apărut în gazeta jidovească, scrisă ungurește, „Brassó Lapok“ din 21 Decembrie 1929.

Ideia fundamentală a numitului articol este înțelegerea sau armistițiul încheiat la Cluj de către partidul maghiar al grofilor și al baronilor, cu partidul socialist-democrat în vederea alegerilor comunale, — cerând că această înțelegere să se facă în toate orașele din Ardeal.

Pentru a scoate la iveală felul cum scrie numita gazetă jidovească, traduc câteva propozițiuni prin care se adresează către minoritățile din țară scriind: „Impreună am servit și până acum pe frontul subjugărilor (al oprimaților)—ori cum s'ar fi numit copilul, națiune sau clasă oprimată. Ba ce e mai mult, domnii dela putere s'au îngrijit, în decursul anilor, ca să se dărâme zidul despărțitor dintre națiunile minoritare, dintre gloatele de cetățeni și dintre membrii clasei muncitoare. Astăzi nici măcar tresă dela pantaloni nu mai deosebește pe cetățeanul (labinerul) minoritar de minoritarul muncitor — Luptă de colonizare a bucureștenilor prin repetitele ei atacuri îndreptate în contra Ardealului, deopotrivă ne-au împins în rândurile proletarietului“ (adecă și pe conți și baroni ca și pe muncitori N. R.).

În tonul acesta continuă numitul articol până ajunge la propoziția ce urmează: „Glontul jantdarului și ciomagul studentului

„Treves, Modigliani, cât și un al „patrulea, Campolonghi, toți francmasoni și frecventatori asidui ai „lojilor din Strada Cadet“.

Dl. Sanvoissin arată apoi cum orice mișcare de redeșteptare națională, oriunde s'ar produce ea, este imediat dezbătută în Centrala lojilor masonice, cu sediul în Paris — rue Cadet, care ia toate măsurile de distrugere a celei mișcări — favorizând curentele de extremă stângă. Acest lucru este remarcat și de „Lokal Anzeiger“ No. 585 din 12 Decembrie 1929.

Iată care este părerea „streinătății“ asupra francmasoneriei, care conspiră pretutindeni în tovărășia comuniștilor și sub directivele Jidovimeii.

Iată cine sunt patronii obișnuiților loji din Strada Lipsani, „cari se mândresc că sunt masoni“,

ne-au învățat că în această țară numai două pături sociale doresc, așteaptă și sperează într'adevăr, sincer, din adâncul sufletului și din fiecare moleculă a corpului răsaritul adevăratei democrații: națiunile minoritare și socialiștii democrați“.

Ai înțeles iubite cititor dorințele scribilor perciunați dela gazeta „Brassói Lapok“ aflătoare în slujba Cahalului și a francmasoneriei jidovești?

Rugăm și pe domnii, foști, actuali și viitori miniștri să binevoiască a lua notă de cuprinsul articolului „Balra tarts“! — ține la stânga — și să înțeleagă odată pentru totdeauna, că numai elementul românesc poate conta în caz de primejdie — iar tot ce este minoritar și socialist-democrat este dușman pe față al acestei țări.

Prin urmare, domnilor politicieni, nu fugiți după alianțe, după pacturi sau după compromisuri cu minoritarii și cu socialiștii democrați — unelte ale Cahalului sau ale francmasoneriei — ci cultivați, ocrotiți, instruați și instăriți pe plugarul, pe profesionistul și pe cărturarul român, căci numai aceștia vor fi și vor rămâne deapănarea apărătorii și sprijinitorii țării românești!

Iar ce privește proza reproducă din „Brassói Lapok“ înrteb pe redactorul responsabil, ce răspunde la numele Dr. Szelle Béla, putea să scrie în acest ton o gazetă românească din Ardeal înainte de anul 1918, — fără ca scriitorul să în-

marionete cu cari se joacă Brauer și Honigmann, cei cari distrug religia, cari distrug patriotismul și fac tot posibilul pentru a micșora prestigiul Coroanei.

Pătrundeți-vă, iubii cititori, de înfricoșătoarea realitate a celor scrise de Dl. Profesor I. C. Cătușeanu în „Infrățirea Românească“ dela 15 Decembrie 1929, citiți și recitiți acele rânduri și întrebați-vă dacă politicianii, slugile Jidanilor, cari se maimuțesc în lojile masonice, urmând un plan drăcesc, nu lucrează zi de zi la slăbirea unității noastre politice și sufletești, unitate realizată deatâți flăcăii români, cari stau culcați în morminte și printre cari acei ce conduc acum destinele Țării nu pot să-și numere nici-un fecior.

ION V. EMILIAN.
— București. —

funde temnița din Seghedin sau Vác? Cum îndrăznești — viperă circumcisă — să vorbești de clase oprimite în România Mare, atunci când Românii din Ungaria nici măcar să se închine lui Dumnezeu în limba maternă, nu le este îngăduit, atunci când la noi în țară toate neamurile și confesiunile minoritare beneficiază pe lângă libertățile cetățenești, și de subvenții de zeci de milioane de lei anual?

După concepția iudeo-maghiară, aceasta este democrație sinceră și adevărată, ca în Ungaria să

oprești pe Român de a se ruga în limba lui, iar în România să stăpânească coaliția minoritară — socialist-democrată?

Află Iuda vicleană, că L. A. N. C. înțelege perfect ticăloșia jidovească pusă în slujba iredentismului maghiar, prin gazeta ce conduci, și speră că nu peste mult timp — se vor trezi, din somnul cel de moarte — și politicianii noștri înhămați azi la carul francmasoneriei jidănești. — Dar atunci va fi târziu să strigi, „*tine la dreapta*“.

St. P.

De Anul Nou

Din zbulciul luptei plină de jertfe, a unui an încheiat, privirile ni se îndreaptă asupra **Presei noastre**.

Admir, laud și preamăresc organele de publicitate ale **Ligii Apărării Naționale Creștine**, cari cu jertfe mari bănești, cu multă grijă și cu nespūsă bătaie de cap, au întreținut regulat și sistematic lupta dărză pentru idealul: „**România a Românilor**“.

Dacă mijloacele noastre bănești, și ocupația zilnică pentru a ne câștiga cinstit existența proprie și a familiei noastre, nu ne-au îngăduit să ținem adunări peste adunări — deși poporul amărit până în adâncul inimei, de înșelăciunile și minciunile partidelor politice stăpânite de Jidani, ne chiamă și ne doresc să le vestim cuvântul adevărului, **Presa noastră**, ne-a înlocuit. Ea prin cuprinsul ei îngrijit și însufletit, săptămână de săptămână, de două ori sau odată pe lună, iar uneori, la intervale mai mari a dus nației obidite cuvântul adevă-

rului, iubirea de **Hristos, Rege și Națiune**, încălzindu-i sufletul cu noi speranțe de mai bine, atunci când „**România va fi a Românilor**“.

Din aceste considerațiuni și pentru frumoasa activitate naționalistă-creștină desfășurată în anul trecut de **Presa noastră** îmi descopăr cu recunoștință capul în fața persoanelor care întrețin cu scrisul, cu banul, cu grija și cu munca lor, publicațiunile noastre: „**Apărarea Națională**“, dela Iași, „**Infrățirea Românească**“ dela Cluj, „**Apărarea Națională**“ dela Arad, „**Svastica Banatului**“ din Timișoara, „**Solidaritatea Creștină**“ dela Brașov, „**Frăția Creștină**“ din Galați, „**Chemarea**“ din Botoșani, „**Robia Modernă**“ din Craiova, „**Deșteptarea**“ din Huși și celorlalte care din cauze binecuvântate nu mai pot apărea; **iar în pragul noului an 1930, le doresc sănătate deplină și rezultate tot mai strălucite, realizând cu un ceas mai de vreme idealul „România Românilor**“.

(Humedoara). **Șt. Penes.**

ziții străini cu totul de aspirațiile noastre — Jidanii.

Solidaritatea întru cele fără-delege e mare. Sisteme ce corespund unor anumite concepții. În asemenea împrejurări demagogia pare a fi indispensabilă pentru existența partidelor, după cum lupta nesăbuită, violența și minciuna își au rolul lor necesar. Trăim într'o epocă de continuă agitație, de continuă neliniște sufletească. Vremurile noi au dărâmat idealurile vechi. Trăim de azi pe mâine fără un scop lămurit al vieții — și o speranță de mai bine. Pentru aceste stări de lucruri ce dăinuiesc și iau proporții din ce în ce mai mari, e foarte firească întrebarea: „*quosque tandem?*“ (până când în sfârșit?)

Nu numai strigătul de desnaidejde să fie suprema lex. O imperioasă datorie să oblige pe fiecare cetățean — creștin care vrea binele Țării și al său, trezirea conștiinței individuale.

La vremuri grele remediuri radicale! Acum mai înainte de vreme și mai mult ca oricând se impune desființarea regimului politic parazit și încredințarea unei dictaturi dela care ne mai putem aștepta la un rezultat bun. Mântuirea! — Și aceasta nu poate veni decât prin L. A. N. C. — care plutește deasupra partidelor.

George Păsculescu (Dolj).

Unde-am ajuns?

Dintr'o scrisoare primită, din Maramureș, la redacție, al cărui text îl păstrăm în archiva noastră ca un document al ticăloșiei partidelor politice vândute Jidanilor și deci vitrege cu populația acestei țări, reproducem un fragment din care rezultă, teroarea ce exercită Jidovimea parazită, asupra țărănilor din țara lui Dragoș-Vodă, pe care i-a aflat, că luptă în Liga Apărării Naționale Creștine.

Jidanul care-i fricos, lingușitor și târâtor ca un șarpe veninos când se află singur, devine un tâlhar de drumul mare, când simte că are puterea numărului cu el. Banditismul jidovesc se descarcă astăzi sălbatic și sângeros asupra bieților țărani din Maramureș. Iată ce desprimem din scrisoarea sus amintită:

„Nu pot ca să ies la sosea că pe loc mă distrug. Ca să fim oameni cu funcție ar mai fi ceva, dar suntem plugari și suntem siliți să ne ferim ca să umblăm numai câte unul, căci pe care cum ar pune mâna ne topec, dacă nu avem arme de apărare“.

Parasitismul politic

Ideia ce mi-a sugerat obiectul acesta e datorită prototipului parazit ce-l întâlnim prea adeseori și ale cărui efect sunt vădit simțite. În aceste împrejurări, chestiunea politice noastre capătă o atenție potrivit cu declinul spre care merge. Strigătul de alarmă e general ca să nu-l putem auzi: „un compromis în toate“ Se pare că rezultatul discreditării e datorit nulității ce s'au putut cățara până la cele mai înalte trepte sociale după

cum tot datorită acestora, politica e departe dela adevărata ei înțelegere, menire. — Din cauza acestui număr coplesitor, care e numai interesat direct și departe de a avea în considerație interesul general n'au putut să se afirme cei câțiva intelectuali — desinteresați a căror calități le-ar fi dat dreptul și care poate ar mai fi ameliorat dezastroasa stare. Și răul tot n'ar fi așa frapant dacă pe lângă acestea, n'ar mai contribui și para-

Femeile și politica

Pe marginea unei legi

Conform dispozițiilor legii pentru organizarea administrației locale, anumite categorii dintre femei, au dreptul a vota și a fi votate.

Acuma când aceste dispozițiuni urmează, împreună cu legea, a se aplica, să ne gândim puțin asupra lor.

Fără a nega, dreptul la viață al cuiva, ci din contră: Toate reformele ce se fac pentru a intra odată în mactă, nu sunt: decât bine venite. Chiar și aceste drepturi prin care s'a reparat demnitatea femească, — ce de altfel nici nu fusese jignită niciodată, — sunt bune, însă nu acum era teretul potrivit pentru această radicală reformă.

Cititorii de ziare, au luat cunoștință prin ele, de vești alarmante purtând titluri, obsedante, precum: „Banatul se sinucide...” ș. a.

Ziarele sub calcule și date statistice, au arătat că: numărul nașterilor în România a scăzut simțitor în anii din urmă.

Nu zăresc nimic, doamnele ce pretind drepturi ca acestea???

„Dragă bărbate, îți spun de pe acum ca să n'avem vorbă: „până după alegerile comunale, mănânci la birt căci eu am treabă cu propaganda”.

„Vor lua parte activă, femeile recent înscrise în partidul: cutare. la alegerile comunale”.

N'ar fi mai bine, ca femeile care se grăbesc să ia parte activă în „propaganda electorală”, să se asocieze cu acelea ce fac „propagandă culturală” și să ia și dânsese parte activă... pentru a putea salva Banatul, sau alt ținut al țării, făcându-l să nu se sinucidă, să-i taie frânghia... să curme odată răul acesta ce ne păste neamul?

Femeile nu văd cum se însă-mănțează răul și ruina se face tot mai mare?

Va fi dreptul acordat femeilor un stimulent, în sensul promovării vieții românești, pe plaiurile unde a început să amortească, din cauza celor aproape două mii de ani petrecuți sub stăpâniri vitrege?

Nu-i suficient pentru o femeedatoria ce o are, dela Cel Atotputernic, care ne-a creat-o, de a fi mamă?!!

A fi mamă!!!... Dar mamă ideal!...

Nu mai fac comentarii, vreau numai ca cititorul să mediteze puțin singur.

Simion Pinteau

Sata-Mare

O faptă bună, demnă de laudă

Colaboratorul nostru la această revistă și propagandistul neobosit Ștefan Peneș, apreciind valoarea numărului de 1 Ianuarie 1930, care întrunește contribuțiile prețioase a celor 4 profesori universitari ligiști: A. C. Cuza, N. C. Paulescu, I. C. Cătuneanu și Traian Brăileanu, a înțeles să comande 500 exemplare pe socoteala sa și să le trimită spre răspândire, centrelor studentești din întreaga țară, cu următoarea adresă:

Doamnule Student!

În timpul acesta de materialiam feroce, alimentat cu iscusință de neamul jidovesc prin partidele politice și prin francmasonerie, îmi iau voie să vă trimit gratuit acest exemplar din revista „Infrățirea Românească” cu rugămintea s'o citiți, și recitiți; s'o dați mai departe spre citire cunoscuților Dv.; să meditați asupra celor cetite, și să vă examinați conștiința, la lumina cuprinsului ei; dar și ca un îndemn frătesc și stăruitor s'o abonați plătind-o pe un an de zile renunțând pentru 300 lei la anumite plăceri deșarte.

Făcând astfel, sunt convins, că vă încălziți sufletul la adevărurile ce cuprinde număr de număr Revista, vă faceți datoria de buni Români și înlesniți apariția regulată unei publicații de valoarea „Infrățirii Românești”.

Șt. Peneș (ss.)“

„Infrățirea Românească”.

Asta-i școală românească?

Situația înscrierilor la *Universitatea din Iași* pe anul 1929—1930 este următoarea:

La Drept: Români 70, Jidani 150;

la Medicină: Români 40, Jidani 120;

la Farmacie: Români 4, Jidani 180.

Ce aveți de zis domnilor național-tărăniști, care spuneți că vă ocupați de viitorul nației și vă gândiți a ridica țărăniimea? Cum voți să o ridicați dacă o dați pe mâna avocaților jidani, a medicilor jidani, a farmacistilor jidani, care au înlăturat în proporția de mai sus pe bieții profesioniști români? Ce ziceți domnilor liberali, cari în toate discursurile voastre ați monopolizat patriotismul și vă lăudați că ceea ce vă stăpânește este singură grija zilei de mâine? Ce ziceți, domnilor averescani, aliați politicește la Iași cu Jidanul Wurmbrandt în trecuta guvernare? Judecă-i onorate cititor! Iată unde am ajuns sub guvernarea partidelor politice!

Fapte românești

Reuniunea Comercianților, Industriașilor și Meseriașilor Români din Valea Jiului prezidată de dl Ștefan Peneș a îmbrăcat în 15 Dec. 1929 nouă ucenici români, angajați la profesioniști Români.

La actul împărțirii hainelor au fost de față, în localul Reuniunii din Petroșani, dl primar al orașului Ioan Niciu, președ. Reun. Șt. Peneș, farm. Em. Rișca, v.-preș. și membrii: Aron Perin, I. Moga, C. Petrică, I. Costea, N. Morariu, și N. Pădureanu. Președintele Reuniunii a salutată pe dl primar al orașului, apoi a explicat ucenicilor felul cum s'a înjghebat Reuniunea; ce a făcut Reuniunea până în prezent și ce voeste să facă în viitor și le dă sfaturi de bună purtare ucenicilor.

Dl primar Ioan Niciu accentuiază însemnătatea unei Reuniuni, îndeamnă pe ucenici să împlinescă sfaturile primite dela președintele Reuniunii, iar ca încheiere promite tot sprijinul acestei instituții românești.

Președintele Reuniunii mulțumeste dlui primar I. Niciu pentru prezența sa, la acest act de binefacere, și pentru sprijinul promis, — dorind tuturor celor prezenți Sărbători Fericite!

Răsbunarea nevolnicilor

Cazul maiorului Băgulescu

Răsbunarea e apanagiul neputinței. În ea se oglindesc micimea sufletului, lasitatea și absența conștiinței. Ea trasează conturul etic al individului, punându-l în justa lui lumină. Aceste gânduri ne-au fost sugerate printr'un fapt, care ne umple sufletul de revoltă și ne turbură cugetul: prigonirea maiorului Băgulescu. Personalitatea distinsă a acestui brav ostaș ne îndeamnă să eșim din starea de apatie, ce ne cuprinsese pentru început și să ne spunem cuvântul în mod deschis fără nici o reticență. Camarad desăvârșit, în înțelesul clasic al cuvântului, maiorul Băgulescu are unanime simpatii în armată. Dotat cu o inteligență scilpitoare și cu un suflet plin de entuziasm, este unul din cele mai selecte elemente ale corpului nostru ofiteresc. Purtarea lui vitească în timpul războiului 1916-1919 l-au animat pe pieptul, cu care a străbătut vijeliile gloantelor, cele mai înalte decorații române și străine; să menționăm doar, că este cavaler al ordinului „Mihail-Viteazul” și al „Leninei de onoare” a Frontei spre a nu enumera toate celelalte, pe care le posedă. Rănit serios pe frontul Munteniei (la Neailev) în toată una eroică hătălii, înainte de a se fi însănătoșit ne dăruie cere să fie trimis din nou pe câmpul de luptă. Străhătând cu străsnice diferitele etape ale războiului de reînținare națională, în 1918 cu prilejul încheierii războiului se face ecoul revoltei sufletului românesc ultraciat și tinăreste cunoscutul manifest dela Iași — prin care autorii morali ai rusinosului tratat erau tintuți la stâloul infamiei. Noi nu putem deveni Iași, în fața lasității lasilor de mese-rie — erau cuvintele, cu care maiorul Băgulescu, căpitan pe atunci, termina acel manifest.

La 1 Decembrie 1918, când adunarea memorabilă dela Alba-Iulia vota alipirea la țarămumă, vechiul reat avea un sincur reprezentant în persoana căpitanului de vânători Băgulescu Gheorghe.

Și cu acea ocazie, în care antreprenorii simțământului național (e vorba de cărmuitorii

actuali ai țării) vedeau o „propocpsire” pe negândite, uitaseră să treacă în actul unirii „Banatul” — pare-se, că maiorul Băgulescu le-a observat omisiunea firească de altfel pentru ahtiații de ghehiruri. Să pomenesc în treacăt, că drumul său până la Alba-Iulia a fost plin de peripectii, întrucât nu tot Ardealul fusese eliberat de sub autoritatea Ungurilor.

În 1922, la încoronarea suveranilor în Alba-Iulia, repausatul întru fericire Regele Ferdinand I, însărcinează pe maiorul Băgulescu să-i citească proclamația către popor, din dreapta baldachinului regal.

Prin independența caracterului său și prin convingerea intimă a concepțiilor sale — nu putea fi aqreatul democrației de răspântie. Afară de aceasta, stigmatizarea trădătorilor în fața cu simistra stăte politică „Stere” și a impostorilor de talia unui oarecare „Sever Becu” îi creiază o atmosferă dușmăneasă în fața celor cari s'au înscăunat la cârma țării în sunete de cimpoi. De aceea se încep o serie de mașinațiuni oculte contra acestui brav ofiter

— cari culminează prin luarea comandei dela statul-major al vânătorilor de munte și trecerea ca simplu ofiter de front la o unitate în Ardeal.

Și cu acest prilej, nu s'a găsit nici un glas suficient de puternic în presa românească, să protesteze așa cum se cuvenea. Afară de ieșirile „rezervate” ale ziarului „Universul” și de atitudinea diplomatică a ziarului „Ordinea”, nimeni n'a îndrăsnit să-și spună cuvântul.

În timp ce anumitele ziare ne asurziau, atunci când comunistul Jidan Saul Solomon a fost bătut la poliție — nici o suflare măcar, când se prigonește un erou.

O insultă adusă eroismului și o jignire nemeritată, aruncată în fața unuia dintre cei mai distinși ofitieri — aceasta este latură, sub care ni se prezintă măsura nedreptă ce s'a luat împotriva maiorului Băgulescu.

Strigăm cu glasul revoltei și avertizăm cu tăria conștiinței noastre, că vom demasca dedesubturile întunecoase ale acestei afaceri.

Și n'ar fi în interesul unor anumite „excelențe” — ajunse în situația de azi, prin norocul prostiei lor.

Dr. N. Ionescu
— București. —

✓ Din necazurile învățătorilor

În viața unui stat sunt felurite funcționari, cu felurite îndatoriri și dintre toți, cei cari au o misiune mai delicată, sunt învățătorii. Ei sunt purtătorii și distribuitorii de lumină, cari prin besna neștiinței vin cu lumina cărții și cum o făclie în vreme de noapte arată calea ne unde călătorul să meargă bine, ferit de pericole și să ajungă mai curând la țintă, astfel mintea, prin ajutorul cărții este luminată, vede ispitele, sdrobește răul și la sfârșitul vieții, care este trecătoare, își trimite sufletul nepătat în mâinile Domnului Ceresc.

Chemarea lor este aceea de a lumina mereu. De aceea, în mijlocul unor clase, mari sau mici, cu aer sănătos sau viciat, cu mobilier bun sau schilod, cu material didactic întreg și bun sau incomplet și uzat, în cald și în frig, sătui sau flămânzi, îmbrăcați bine sau rău, veseli sau amărâți, ei trebuie să primească, cu zâmbetul pe buze, copilașii ce vin pentru prima oară

la școală. Sunt mici, ca niște sălbatci, nu știu ce vor, alții nu știu ai cui sunt, deoarece educația lasă mult de dorit la sate. Pe aceștia învățătorii, cu multă răbdare, ca niște apostoli, încep să-i desvețe de obiceiurile rele, să-i povățuiască pentru cele bune și să le descopere bogăția cărții prin secretul literelor.

Doamne, câtă migală, câtă amărăciune, cât necaz nu brăzdează frunțile învățătorilor până când acei copii ies din școală luminați, pregătiți pentru lupta vieții.

Așa își duc viața învățătorii, luminând, mereu luminând, stând zilnic în clasă câte 5 ore pe zi. Copiii îndărătnici rămân departe de școală și pe aceștia în fiecare seară îi cheamă învățătorii la cursurile de adulți și muncesc cu ei două ore. Sărbătorile, învățătorii cu edevii sunt primii în biserică și mulți cântă la strană. Apoi în fiecare lună trebuie să străbată zeci de kilometri pentru a merge la

cercurile culturale. Apoi cancelariile școalelor și comitetelor școlare trebuie lăsate în părăsire? Numai vorbesc de șezători, serbări, cooperative; bănci populare căci ele prin învățători își au viața.

Conștiința ne menirea lor au știut să muncească în tăcere pentru a întări această țară bogată, mărită prin jertfirea a 800.000 de eroi. Au răbdat și niciodată nu s'au ridicat când li s'au făcut nedreptăți; ceea ce a făcut pe conducătorii lipsiți de conștiință, să tot taie din mica lor răsplată și să ajungem azi la situația ca un normalist ieșit de pe băncile școlii să-și înceapă cariera cu un salariu de 2000 lei pe lună și nici acela la timp.

Veto!

E o rușine pentru ceice ne conduc, ca învățătorii, ce muncesc în țelina neștiinței să nu fie plătiți omeneste, când toți nechemații sunt gras plătiți pentru singurul motiv că fac umbră pământului. Cuminența corpului dăscălesc a ajuns să nu mai fie legendă și acest lucru s'a văzut cu ocazia marelui congres ținut la începutul lunii Decembrie anul trecut în București. În fața la peste zece mii de participanți, trei zile la rând, s'au urcat la tribuna prof. universitari, profesori secundari și învățători, din toate colțurile țării și și-au strigat revolta, fără acoperire, ce pe toți cuprinde, mai ales azi, când vremile sunt mai triste ca altădată. Alături de ceilalți colegi și-au spus cuvântul tăios și o parte din dascălii parlamentari ai regimului.

Conducătorii asociațiilor dăscălești au spus că în urma demersului ce au făcut pentru intrarea în legalitate, dl Madgearu ministru de finanțe a răspuns: „*Stiu că sunteți afară din lege și declar că am să vă țin mai departe în afara legii*”.

Dece?

Ca să i se poată plăti dlui *Vidrighin* o leafă de 3.000.000 lei anual, plus alte diurne și indemnizații; să i se dea 800.000 lei despăgubire unui ucrainean numit *Krabalia*, pentru că a fost înlăturat din învățământ de austriaci pentru periculoasa lui propagandă comunistă; să se dea milioane cu duiumul unor *funcționari unguri*, cari n'au jurat credință țării noastre și pe de altă parte și-au reînnoit jurământul față de Ungaria; să se subvenționeze cu 7.000.000 lei un *teatru particular* din București; să se treacă peste 100.000.000 lei pentru propagandă culturală și pe ca-

re nu o fac decât învățătorii, iar fondul este secătuit de partizanii politici. etc.

Învățătorii au muncit și muncesc cu râvnă în sărăcie dacă țara e săracă și trebuie făcute economii pentru salvarea ei, dar când vedem căbanii țării se jefuesc, apoi nu putem să nu strigăm *ca banii să nu se mai arunce în vânt*, ci să se plătească cu ei munca cinstită a învățătorilor, căci sunt scoși din lege, cum a mărturisit și dl ministru al banilor țării. Să se curme risipa, căci toate guvernele nu au făcut altceva, decât au avut grijă de partizani, înființând posturi

Un proces patriotic-naționalist la Piatra-Neamț

(Durând de patru ani. Ruperea drapelului „L. A. N. C.” la Buhuși de către polițaiul grecotei *Pantazopullos*)

Eri a revenit din nou pentru ascultarea ultimilor martori din cei peste 160 propuși de partea *Civilă reprezentată prin dl Ioan Ciurlea* și asistată prin dnii avocați naționaliști-creștini: *Ică Grigoriu, George Vasiliu, Vasile Grigoriu și Adrian Horațiu Lazariu*; din ascultarea de martori, din vorbirile dnilor avocați în desele incidente când partea civilă a combătut pe dl procuror care ar fi voit să clarifice faptul polițistului *grecotei* numai că *distrugere*, desprindem că *partea civilă a L. A. N. C.*-lor noștri a reușit să rămăie și calificarea de *abuz de putere* a polițistului nepatriot — și astfel Tribunalul nu și-a declinat competența pentru a fi judecat faptul de către o *judecătorie*!! *Din pledoaria* dela incidente deși încă nu s'a intrat în fond, din nenumăratele termene și *stricte interogare* a martorilor prin numeroasele întrebări puse, astfel stă acest proces.

La o serbare a eroilor de război, spre culmea nerușinării și a toleranței, s'a permis *între sutele* de drapele, la Buhuși, și trei *drapele jidovești* cu culorile Palestinei — *alb-albastru* — și cu *triunghiurile pe drapele* în *broderii de argint*!! — Polițistul *Pantazopullos* — din *Elada se hlizea* încunjurat de un grup de *hahami perciunați* și după o *îndelungată hârjoană cu Jidanii*, în loc să rupă insignele *jidovești* de pe drapelele celor cari în *războiu*, ne-au dat spre măcelărire și *jaș* pe mâna inamicului, dumnea-lui se repede și rupe *sfântul nostru Tricolor*, în mijlocul huiduelilor mulțimii adunate, scăpând șterpelind-o cu coada între picioare.

fără rost și ministere fără portofoliu, iar lucrătorii din mijlocul satelor au fost uitați.

Praful ce se aruncă în ochii învățătorilor prin acordarea celor 146.000.000 lei nu poate să-i orbească, ei cer cu tărie, fără șovăire, să se taie răul dela rădăcină și să li se facă pe deplin dreptate.

Posibilități sunt.

Rămâne ca viitorul să ne arate cum înțeleg conducătorii noștri să respecte legea pentru care crez au luptat zece ani.

Inv. George A. Costea,
— Prahova. —

(— *Și acest om mănâncă pâine în slujba Țării Românești —?! — Ce zice dl Ministru de Interne?*)

Dacă n'ai rupt tu insignele trădătorilor Țării — cum rupi *culorile* neamului nostru, a făuritorilor prin sânge a *României de azi*? Pline de sentimentalism patriotic cari au umezit ochii sunt frazele dlor avocați *Adrian Lazariu și George Vasiliu* — în desbaterea acestui proces de *ordin* și de *notă naționalistă* — și este drept.

Napoleon a spus: *La est la France ou est Drapeau.* — Acolo France ou est le Drapeau. — Acolo cum de s'a pretat acest polițai la rânjetul înstrăinaților de neam?

Poeții noștri pribegi în ultima lor nostalgie ca un *ultim omagiu* adus triumfului sufletelor simțitoare — chiar la pragul morții de dorul Țării n'au simbolizat *mai duios această dragoste și dor de Țară decât tot*. prin întruchiparea iubirii în culorile Țării și astfel *Bălcescu* scrise:

Iar când fraților m'oi duce
Dela voi și-o fi să mor,
Pe mormântul meu — să-mi puneți
Mândrul nostru Tricolor!...

Duceți-vă în călătorie îndepărtată în largul mărilor albastre — și când veți zări falfăind în *vânt cutele drapelului nostru*, frumosul roșu, galben și albastru — și se umezesc ochii de lacrimi — și cum a putut acest *cașon* să rupă, să sfășie drapelele, pe când *dacă palpita în pieptul lui* o inimă de de *Român*, nu de *Kefalon plătinar* — ar fi trebuit să strângă la piept *acele drapele* — cum sunt *duioasele versuri marinărești*:

Copiii ce poate mâini, când tu vei fi

bătrân sîhastru
Te-oi mîngăia cu gulerul albastru
Iar pentru galben: rod din lanul stră-
moşesc
Voi marinari: pe lângă albastru pu-
neţi roş. . . .
Ca sângele ce-aveţi de la strămoşi
Luptaţi, formaţi: **DRAPELUL RO-
MANESC!** . . .

Un mic răspuns

Acum câteva săptămâni un oa-
recare deputat cu numele *Laar*
Ferencz — pe româneşte Fran-
cisc — indignat de faptul că a aflat
într-o carte primară versurile:
Ungure căne turbat
Mult în lume ţi-am răbdat
a găsit de bine să-şi ridice glasul
în parlamentul român protestând
contra acestui fapt. Şi domnul de-
putat a încheiat cu fraza următoa-
re: „e dureros că prin astfel de
cântece se face educaţia tineretu-
lui“.

Cum cele de mai sus au fost ro-
site în parlament — şi numai din
acest motiv—ni se impune un mic
răspuns. Poezia din care au fost
extrase şirele de mai sus e o veche
poezie românească; e o poezie din
vremurile de restrişte . . . din vre-
mea lui Horea. Cine ştie în care
desiş de codru va fi luat naştere...
Cine poate şti. Revoluţionarii cu
topoare şi coase o cântau însă în
drumul lor... Şi poezia asta deveni
marşul lui Horea. Deaci însemnă-
tatea ei pentru noi. Istoria revolu-
ţiei lui Horea e atât de strâns le-
gată de ea încât nici un istoric n-o
poate trece cu vederea. În ea e
concentrată toată ura poporului
român contra acelor ce-l asupreau
fără milă. Am putea spune chiar,
că e un fragment din istoria noa-
stră — un fragment pus în ver-
suri de popor. E dureros ce-i
drept, că avem o astfel de istorie,
chiar foarte dureros, dar nu sun-
tem noi cauza...

Ş'apoi domnul deputat *Laar* *Fe-
rencz* — pe româneşte *Francisc* —
crede, că dacă poezia de mai sus
n'ar fi fost reproduasă în o carte
şcolară ea ar fi rămas necunoscu-
tă tineretului?... Eroare. E un obi-
ceiu la Români, rămas din vremuri
vechi, ca cele suferite din nu le ţii
închise în suflet, ci să le destăinu-
eşti şi altora... În sările de iarnă
când focul păcăe în sobă şi vântul
tăios izbeşte omătul îngheţat în
geamuri, în căsuţele mici acoperite
cu stuh şi cu şindrilă, bunicul cu
pletele argintate de bruma vieţii,
îşi chiamă nepotii lângă sobă şi po-
veştile încep să curgă. Povestile

Întrarea în fond s'a amânat
pentru a se mai asculta doi martori
de ai L. A. N. C. — cari toţi din
aproape două sute au fost la înăl-
ţime. Despăgubirile civile sunt nu-
mai de 100.000 lei — şi pedepsirea
corecţională cerută a *politistului*,
fapt ce nu cadrează în *Amnestie*.

bunicului însă nu sunt simple po-
veşti cu împăratul roşu; poveştile
bunicului sunt fapte trăite... sufe-
rinţe tainice... Şi copiii stau şi as-
cultă, iar poveştile bunicului sunt
primele lecţii pe care ei le învaţă.
In acele seri vor fi aflat ei şi de
poezia pe care mai târziu aveau s'o
citească din o carte oarecare.

Nu suntem pentru alimentarea
urei din trecutul nu prea îndepăr-
tat dintre cele două popoare, dar
suferinţele de veacuri nu se uită
aşa uşor. Vor trebui să treacă ani
mulţi, sute de ani ca bunicii să nu
mai aibă ce povesti nepoţilor...

A ridicat domnul deputat cuvân-
tul în parlamentul român fiindcă
aflat versurile de mai sus într-o
carte primară. Foarte bine...

Să ştergem şi noi praful ce am
căutat să-l lăsăm a se pune asupra
trecutului şi să amintim domnu-
lui deputat *Laar Ferencz* — pe
româneşte *Francisc* — de o poe-
zie scrisă de un domn inspector
şcolar *Iuliu Vértesy* în revista
„Hasznos Mulattató“ revistă pen-
tru tineret (anul 40 No. 9). Titlu-
l e: *Acsente Sever*. Reproduc în tra-
ducere o singură strofă:

Călăul dela Aiud
Monstrul ucigaş
Ale cărui căduri sălbatece
Omorau oamnei în somn,
Care cu Maghiarii ucişi
A umplut sute de morminte
S'a coborât şi el în mormânt.

Iată cum inspectorul şcolar al
comitatului Timişoara făcea edu-
caţia tineretului maghiar făcându-
ne pe noi românii „Căduri sălba-
tice“... Şi nici unul dintre Români
de atunci n'a avut îndrăzneala să
ridice pe chestiunea aceasta cu-
vântul, în parlamentul depe ma-
lul Dunării... Ş'apoi mai cunoaş-
tem şi noi o carte primară, o carte
de istorie scrisă de dl *Benedek*
Elek (Budapesta 1908) impu-
şă scoalelor de stat sub No. 2843-908
de dl ministru de instrucţie... Şi
vai doamne cum e falsificată isto-
ria... Deocamdată atât. Prea e du-
reros trecutul ca să-l răscolim mai
departe.

A. Lăzărescu
— Cluj —

Shakespeare condamnat de Jidan

La Focşani s'a petrecut ceva in-
teressant: în aula şcolii izraelite
s'a discutat un proces literar. Ini-
ţiatorii acestui proces au fost avo-
caţi jidani. S'a discutat cazul
„Shylok“. Acuzarea a fost susţin-
nută de dna *Peretz*, care a căutat
să dovedească vinovăţia lui Sha-
kespeare, care în *Shylok* nu ne-a
prezentat tipul nobil şi caritabil
al evreului, fiindcă n'a avut posi-
bilitatea să-l cunoască în adevărata
lui realitate, ci exclusiv tipul an-
glo-saxonului crud şi speculant
până la cea mai ordinară cămă-
tărie.

După cum era de prevăzut vi-
novăţia lui Shakespeare a fost sta-
bilită. Bietul dramaturg nici în
cer să nu mai aibă pace... Probabil
odată stabilită vinovăţia lui Sha-
kespeare, Jidanii din Focşani vor
adresa o petiţie lui Dzeu să le dea
pe vinovat ca să-şi ispăşiască tot
aci pe pământ vinovăţia... Şi când
te gândeşti că Focşanii e în Ro-
mânia şi că astfel România va
deveni celebră, cum să nu simpati-
zezi pe Jidani...

Buletinul anti-iudeo-masonic

Ne-a sosit la redacţie *Buletinul*
anti-iudeo-masonic, revista lunară,
având director pe dl *T. Petrescu* şi
redactor *M. Prăjescu*, cu sediul în
Bucureşti I, Strada Carol No. 9.
Titlul cuprinde programul de luptă.
Conţine articole semnate de pro-
fesorii universitari *N. C. Paulescu*
dela Bucureşti şi *I. C. Cătuneanu*
dela Cluj, de *Maurice Payot*, *T. Pe-
trescu* şi *M. Prăjescu*.

Ii dorim viaţă lungă nu numai
prin calitatea articolelor, de altfel
asigurată prin colaboratori ca cei
mai sus menţionaţi, ci şi prin or-
ganizarea unei vaste răspândiri si-
stematice asigurându-i astfel şi ba-
za financiară.

Ne-a sosit la redacţie broşura
*„Făuritorii României: Bocu-Ci-
hosky-Stere...“* de *H. Dimitriu*, a-
părută în editura revistei „Facla
Românească“ din Bucureşti str.
I. L. Caragiale No. 1. Preţul 10 lei.